

است؛ سال ۱۳۷۷ که برای تولد چهارمین فرزند خواهرم، حتی کوپن نوزاد نیز اختصاص پیدا نمی‌کرد. این خاطره، به‌خوبی نشان می‌دهد که سیاست‌های جمعیتی تا چه اندازه می‌توانند در طول زمان تغییر کنند.

امروز اما شرایط متفاوت است. سیاست‌گذاری جمعیتی نیازمند نگاهی متوازن است؛ نه بازگشت به الگوی «فرزند بیشتر» به هر قیمت و نه تأکید بر کاهش جمعیت، بلکه فراهم کردن شرایطی که خانواده‌ها بتوانند تعداد مناسب فرزند را با انتخابی آگاهانه و بدون فشار اقتصادی داشته باشند.در این میان، حمایت از زوج‌هایی که با ناباروری مواجه‌اند نیز بخشی مهم از سیاست‌های جمعیتی است. گسترش چتر حمایت بیمه‌ای از خدمات درمان ناباروری و کاهش پرداخت از جیب زوجین می‌تواند دسترسی عادلانه‌تر آنان به خدمات درمانی را فراهم کند. بر اساس ضوابط مربوط، زوج‌های واجد شرایط می‌توانند پس از طی فرایندهای قانونی و تشخیصی، از خدمات مراکز مجاز درمان ناباروری دولتی و خصوصی بهره‌مند شوند.وجود این حمایت‌ها، به‌ویژه زمانی اهمیت بیشتری پیدا می‌کند که خدمات درمان ناباروری تنها در چند مرکز محدود متمرکز نباشد و زوج‌ها در استان‌ها و شهرستان‌های مختلف کشور بتوانند به خدمات مورد نیاز خود دسترسی داشته باشند.

مراجعه به ادارات بیمه سلامت در سراسر کشور نیز می‌تواند مسیر دریافت اطلاعات و بهره‌مندی از حمایت‌های بیمه‌ای را برای بیمه‌شدگان تسهیل کند.در نهایت، سیاست جمعیتی را نمی‌توان صرفاً با قانون، تسهیلات یا مشوق‌های مالی پیش برد. خانواده برای تصمیم به فرزندآوری، بیش از هر چیز به امنیت، امید و چشم‌انداز روشن از آینده نیاز دارد. اشتغال پایدار، مسکن قابل دسترس، کنترل هزینه‌های زندگی، حمایت‌های اجتماعی و بیمه‌ای و دسترسی عادلانه به خدمات سلامت، اجزای به‌هم‌پیوسته یک سیاست جمعیتی پایدار هستند.

امید آنکه با ایجاد ثبات اقتصادی و کاهش هزینه‌های زندگی، جوانان با آرامش و اطمینان بیشتری به ازدواج و تشکیل خانواده بیندیشند و ایران عزیز، به جای صرفاً «جمعیت بیشتر»، از جمعیتی جوان، سالم، پویا، خلاق و بانشاط برخوردار باشد؛ جمعیتی که بتواند چرخ آبادانی و پیشرفت ایران را به حرکت درآورد.به امید آینده‌ای درخشان برای ایران آباد، زنده و پایدار